

prima instanță: V. Orîndaș
instanța de apel: D. Manole, E. Fistican, N. Traciuc

dosarul nr. 2ra-717/14

Î N C H E I E R E

13 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Procopciuc Nicolae împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de sancționare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 25 martie 2013, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă

La 19 octombrie 2013, Procopciuc Nicolae a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de sancționare.

În motivarea cererii reclamantul a invocat că deținând funcția de inspector superior al Serviciului Cercetare Accidente Rutiere al Secției Poliției Rutiere a Comisariatului General de Poliție a municipiului Chișinău, prin ordinul nr. 469 ef. din 21 septembrie 2012, a fost sancționat disciplinar cu „muștrare”.

Consideră că ordinul de sancționare a fost emis contrar prevederilor legislației în vigoare, deoarece, conform prevederilor pct. 27 al Statului disciplinar al organelor afacerilor interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2 din 04 ianuarie 1996, persoana, în privința căreia s-a finisat ancheta de serviciu, v-a fi anunțată și i se v-a explica dreptul de a face cunoștință cu încheierea.

Susține ca la finalizarea anchetei de serviciu nu i-au fost prezentate materialele și încheierea anchetei de serviciu, fapt prin care a fost încălcată procedura de aplicare

a sancțiunii disciplinare, iar dînsul a fost lipsit de posibilitatea de a se apăra pînă la aprobarea ordinului de sancționare.

Indică că, a fost sancționat pentru examinarea superficială și inechitabilă a circumstanțelor accidentului rutier din 19 iunie 2012, deoarece că nu a întreprins măsurile necesare pentru stabilirea adevărului obiectiv și tragerea persoanei vinovate de comiterea accidentului la răspundere contravențională și a martorilor ce au depus declarații mincinoase, precum și emiterea unei decizii inechitabile asupra cazului respectiv, bazându-se doar pe presupuneri și propria convingere fără a stabili alte probe pertinente și concludente ce ar dovedi atât vinovăția cât și nevinovăția cetățeanului Igor Popa.

Insistă că ordinul de sancționare este ilegal și urmează a fi anulat din motiv că a fost emis cu încălcarea prevederilor art. art. 208, 210 alin. (1) Codul muncii.

Solicită anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr.469 ef. din 21 septembrie 2012 prin care i-a fost aplicată sancțiune disciplinara sub formă de „muștrare”.

Prin hotărârea judecătorei Centrului mun. Chișinău din 25 martie 2013, acțiunea a fost admisă, fiind anulat ordinul nr. 469 ef. din 21 septembrie 2012, prin care Procopciuc Nicolae, inspector superior al serviciului cercetare accidente rutiere al secției poliției rutiere a Comisariatului General de Poliție a mun. Chișinău, a fost sancționat disciplinar cu „muștrare”

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2013, a fost respins apelul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea primei instanțe.

La 27 decembrie 2013, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

În susținerea recursului recurentul Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a invocat că, instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material și procedural, au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și nu au aplicat legii care trebuia să fie aplicată.

Menționează că contrar prevederilor art. 241 al. (5) și art. 390 CPC, instanțele judecătorești dispunînd admiterea acțiunii nu au făcut referire nici la o normă materială, întemeindu-și concluziile doar în baza normelor de drept procedural prevăzute de Codul contravențional.

Susține că la soluționarea litigiului dat nu au fost aplicate acte normative care reglementează expres disciplina, principiile de activitate ale poliției, sarcinile principale, atribuțiile, drepturile și responsabilitățile poliției și anume norma legală cuprinsă în pct.12, pct.6 din Legea cu privire la poliție nr.416-XII din 18 decembrie 1990, pct.6 lit. a), g), pct.13, pct.15, lit. a),d),n) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.481 din 10 mai 2006, pct.2, alin.1,5,9 din Statutul disciplinar al organelor afacerilor interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2 din 04 ianuarie 1996.

Totodată consideră că, instanțele judecătorești nu au dat apreciere faptului că prin examinarea superficială a circumstanțelor accidentului rutier din 19 iunie 2012,

și prin emiterea unei decizii inechitabile de atragere la răspundere contravențională a lui Popa Igor, intimatul a prejudiciat considerabil drepturile și interesele legitime ale cetățeanului.

Consideră eronate concluziile instanțelor de judecată precum că prin cele imputate lui Procopciuc Nicolae și-a atribuit competența ce aparține exclusiv instanței de judecată în materia examinării hotărîrilor asupra particularităților cercetării cauzelor contravenționale și aplicării sancțiunilor contravenționale emise de către agentul constatat, deoarece acțiunile și inacțiunile intimatului au fost examinate doar sub aspect disciplinar și nu sub aspect contravențional.

Afirmă că, neîntreprenderea tuturor măsurilor necesare întru stabilirea obiectivă a adevărului și examinarea superficială și inechitabilă a circumstanțelor importante cazului de către polițist, în speță - intimat poate genera determinarea incorectă de către instanța de judecată al contravenției, instanța soluționînd cauza în baza probelor din dosarul contravențional, iar lipsa probelor pertinente care ar dovedi vinovăția sau nevinovăția contravenientului Popa Igor este dovedită chiar și prin declarațiile intimatului, care a afirmat că la adoptarea deciziei contravenționale s-a bazat pe propria convingere lăuntrică și experiența acumulată.

În context, recurentul consideră că a fost în drept de a verifica acțiunile și inacțiunile intimatului manifestate prin atitudine neconștiincioasă față de obligațiunile de serviciu, iar concluziile instanțelor precum că prin acțiunile sale angajatorul a dat apreciere decizia contravențională sunt greșite.

Totodată, consideră recurentul că instanțele judecătorești eronat au concluzionat că constatările ce au stat la baza emiterii ordinului de concediere urmează a fi confirmate de către instanța de judecată în competența căreia intră soluționarea cauzei contravenționale, ordinul de sancționare fiind emis contrar prevederilor legislației în vigoare, deoarece în cadrul anchetei de serviciu au fost cercetate faptele lui Procopciuc Nicolae sub aspect disciplinar, iar probele acumulate la dosarul contravențional au servit drept temei de efectuare a anchetei de serviciu.

Relatează că neîntemeiate și aprecierile instanțelor cu referire la prevederile art. 442 alin. (1) Cod civil, deoarece procesul-verbal cu privire a contravenție se încheie în baza constatărilor personale și nu în baza presupunerilor și propriei convingeri a polițistului care examinează cauza contravențională în calitatea sa de agent constatat.

La fel consideră neîntemeiate și concluziile instanțelor precum că la emiterea ordinului de sancționare nu au fost respectate prevederile art. 210 alin. (1) Codul muncii, deoarece pe faptul dat s-a expus Curtea Supremă de Justiție, apreciind drept legale ordinele Ministerului Afacerilor Interne privitor la cuprinsul dispozitivul unui ordin, făcîndu-se accent doar pe legalitatea aplicării sancțiunii disciplinare.

Cu atît mai mult că în ordinul contestat este menționat că, ordinul poate fi contestat în conformitate cu legislația în vigoare, iar necunoașterea legii de către Procopciuc Nicolae nu poate fi temei de admitere cerințelor acțiunii.

Susține că reieșind din faptul că obiectul acțiunii în speță în contencios administrativ îl constituie ordinul nr. 469 ef. din 21 septembrie 2012, intimatul nu a solicitat anularea acestuia ca fiind emis contrar legii cu încălcarea competenței și nici

instanțele judecătorești nu au anulat acest ordin reieșind din prevederile art. 26 al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarate de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva